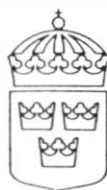

Motion till riksdagen

1986/87:A491

Martin Olsson och Görel Thurdin (c)

Regionalpolitiska åtgärder i Västernorrlands län

Mot.
1986/87
A491-492

Angående vissa insatser för Västernorrlands län

Västernorrland är ett län i kris efter flera år av betydande befolkningsminskningar och prognoser som visar på en fortsatt negativ utveckling.

I denna motion tar vi upp några förslag syftande till att bidra till en positiv utveckling i Västernorrland.

Det är krav på

- fler statliga lokaliseringar till länet
- utnyttjande på sikt av länets förutsättningar för jordbruk
- anslag för att få upp länets vägstandard i nivå med övriga landet
- ökade resurser för SVAR i Ramsele
- bättre utnyttjande av industricentrum i Ånge
- fasta anslag för länsstyrelsens servicekontor i Ånge
- medel för rehabilitering av fiskevatten drabbade av försurning och kvicksilver

För att få avgörande ändringar i den fortgående koncentrationen av resurser, arbetstillfällen och befolkning till storstadsområdena måste politiken på ett flertal samhällsområden läggas om. I stället för att leda till koncentration måste politiken medverka till regional utveckling och rättvisa. Inte minst för Västernorrlands framtid behövs en ny inriktning av politiken. Förslag och krav på åtgärder och regeländringar som skall bidra till att bryta den nuvarande koncentrationspolitiken har av centerpartiet framlagts i ett flertal partimotioner under årets allmänna motionstid.

Under årets allmänna motionstid har undertecknade tillsammans med annan medmotionär väckt motioner där vi tagit upp flera frågor av betydelse speciellt för Västernorrlands län eller för Västernorrland och angränsande län.

Det är motioner där vi bl. a. tar upp följande:

- bevarande av antalet polismanstjänster i Västernorrland, sedan rikspolisstyrelsen föreslagit en 11-procentig minskning,
- omlokalisering av statens vattenfallsverks huvudkontor från Stockholm till Västernorrland
- upprustning av norra stambanan och tvärförbindelserna i Norrland,
- utredning om förutsättningarna för förlängning av ostkustbanan från Härnösand till Luleå,
- inrättande av informationslinje om 120 poäng vid Sundsvalls-Härnösands högskola,

- genomförande av projektet "industrihögskolan" i Västernorrlands län.
- ADB-utvecklingen i Sundsvallsregionen.
- en slagkraftig och sammanhållen skärgårdspolitik.
- ökade resurser för Norrlandskustens försvar.
- bevarande av SMHI:s bemannade väderstationer.
- garantier för hundskolans i Sollefteå framtid.
- översyn av elskatten för elektrokemiska processer. Gäller främst industrier i Ånge.

Västernorrlands negativa utveckling måste brytas

Västernorrlands län, som under slutet av 1950-talet och under 1960-talet drabbades av en betydande utflyttning, har under de senare åren åter fått vidkännas mycket stora befolkningsminskningar. Under 1980-talet har minskningen av befolkningen uppgått till nära 7 000 och länet hör därmed till de län som haft den mest negativa befolkningsutvecklingen under detta årtionde.

Befolkningsminskningen är ungefär till lika delar resultat av födelseunderskott och utflyttningsnetto. Det förstnämnda är beroende på ogynnsam åldersstruktur och det senare av brist på sysselsättning. Befolkningsminskningen fördelar sig relativt lika över hela länet och samtliga sju kommuner har minskat under de senare åren.

Prognoserna pekar tyvärr mot fortsatt negativ utveckling med årliga befolkningsminskningar på över 1 000 personer. Jämför vi detta med gällande planeringstal för 1990, 268 000 personer, och nuvarande befolkning som sjunkit till drygt 261 000, finner vi att det för återstoden av 1980-talet skulle – för att uppnå planeringstalet – fordras en åter- och inflyttning till länet av mer än 2 000 personer per år för att kompensera hittills gjorda förluster och fortgående födelseunderskott.

De senare årens negativa utveckling, den aktuella situationen och prognoserna för kommande år visar med största tydlighet att synnerligen kraftfulla åtgärder måste sättas in för att Västernorrland skall bli ett län med positiv utveckling i stället för att vara ett län i kris.

Det är enligt vår mening nödvändigt att samhället både genom generella regionalpolitiska åtgärder och genom speciella satsningar för Västernorrland tar sitt ansvar för detta hårt drabbade län. Den successiva tillbakagången för länet kan inte accepteras. Västernorrland bör ha goda utvecklingsmöjligheter om dess förutsättningar inom bl. a. industri, högteknologisk utveckling, energiutvinning liksom inom jord- och skogsbruk samt dess centrala läge mitt i Sverige och även i Mittnorden tas till vara.

Det fordras fler statliga lokaliseringar till Västernorrland

I samband med utlokalisering av statlig verksamhet från Stockholm under senare delen av 1970-talet tillfördes Sundsvall flera statliga verk o. d., t. ex. SPV, riksförsäkringsverkets datacentral, CSN och patentverkets bolagsbyrå. Denna utlokalisering innebär ett värdefullt tillskott av arbetstillfällen och

vidgade arbetsmarknaden betydligt i Sundsvallsdistriktet.

På grund av fortgående rationaliseringar och besparingar är nu risken stor – ur länets synpunkt – för att antalet anställda vid dess verk skall minska. För att undvika detta fordras att ytterligare uppgifter tillförs verken.

Därför är det viktigt att tillräckliga utvecklingsresurser finns vid verken samt att statsmakterna – med hänsyn till Västernorrlands situation, men också länets förutsättningar – verkligen söker finna möjligheter att föra över uppgifter till de verk och myndigheter som finns inom länet. Likaså måste lokalisering till Västernorrland prövas när nya myndigheter inrättas.

De till stor del databaserade centrala statliga verken i Sundsvall innebär att ADB-miljön där är väl utvecklad. Det är angeläget att utvärdera vilka fördelar som kan vinnas genom en vidgad, utvecklingsorienterad samverkan mellan dessa myndigheter.

När det gäller nylokaliseringar måste vi tyvärr konstatera att det inte lyckats att få nya verksamheter till länet under senare år.

Som exempel kan nämnas att när den centrala registermyndigheten för företagsinteckningar skulle inrättas avslog riksdagen 1984 undertecknad Olssons motion om förläggning till Sundsvall och biföll regeringsförslaget att av sysselsättningsskäl knyta myndigheten till Malmö tingsrätt. Hösten 1985 avslog riksdagen även undertecknad Olssons motion (1985/86:176) om lokalisering av kabel- och närradionämnderna och deras kansli till Sundsvall.

Sjöbefälsskolan i Härnösand lades ned trots behovet av verksamhet i länet. Det hörselgymnasium som planerades förläggas till Härnösand kom i stället att lokaliseras till Örebro genom ändrad inställning under utskottsbehandlingen.

Vid kommande om- och nylokaliseringar och överförande av uppgifter från exempelvis centrala ämbetsverk måste enligt vår mening Västernorrlands läns speciella och stora behov av sysselsättningstillfällen beaktas inom ramen för riksdagens uttalande 1982 om att i första hand skogslänen och i andra hand sydöstra Sverige och Sjuhäradsbygden skall prioriteras vid lokaliseringar av statlig verksamhet.

De nämnda exemplen på lokaliseringar som med fördel borde ha gått till Västernorrland, men där riksdagsmajoriteten inte stött dessa krav, visar med önskvärd tydlighet på nödvändigheten av att Västernorrlands situation och behov verkligen beaktas när beslut skall fattas om lokaliseringar av statlig verksamhet.

Olika delar av länet bör kunna komma i fråga vid ny- eller utlokaliseringar. Förutom Sundsvallsregionen, Sundsvalls och Timrå kommuner, bör exempelvis Örnsköldsvik ha goda förutsättningar. Denna kommun domineras av skogs- och verkstadsindustri och är i behov av ökad offentlig sektor vilket bl. a. visas av den speciellt höga arbetslösheten bland kvinnor i denna kommun.

Riksdagen bör enligt vår mening besluta att genom ett tillkännagivande till regeringen fastslå vikten av att dels tillföra verk och myndigheter i Västernorrlands län ytterligare uppgifter, dels vid ny- och omlokaliseringar beakta länets speciella behov av sysselsättning.

Mot. 1986/87

A491

De areella näringarna är av stor betydelse för Västernorrlands näringsliv. Nära sex procent av länets förvärvsarbete är sysselsatta inom jord- och skogsbruk, varav cirka hälften inom enbart jordbruket. För vissa enskilda kommuner överstiger andelen sysselsatta i de areella näringarna 10% och inom flera enskilda församlingar överstiger andelen 25%. Jord- och skogsbrukets betydelse för sysselsättningen i våra glesbygder är således stor och grundläggande samtidigt som alternativa sysselsättningstillfällen vanligen saknas.

Ca 1 800 personer eller 1,5% i länet är sysselsatta inom livsmedelsindustrin, men den indirekta sysselsättningen uppgår till ytterligare ca 3 700 personer eller 3,2%. Sammantaget sysselsätter jordbruket och livsmedelsindustrin direkt och indirekt ca 8% av de förvärvsarbetande.

Lägger vi till detta den totala sysselsättningseffekten för länet vilken är grundad på skogsbruket, alltså även inom skogsindustri, transportväsendet m. m. är vart tredje hushåll i länet beroende av denna sektor för sin försörjning.

Eftersom ett livskraftigt jordbruk är grunden för boendet och servicen i en stor del av länet är det av största betydelse att jordbrukspolitiken får en inriktning så att länets jordbrukare får en tillfredsställande ekonomi på sin näring och vågar satsa på framtiden. Svag ekonomi inom jordbruket på grund av prispress eller för lågt norrlandsstöd leder till minskad produktion och nedläggning av jordbruksmark och efterhand kanske hela byar.

En minst oförändrad omfattning av jordbruksproduktionen i länet är absolut nödvändig. Inom glesbygderna är jord- och skogsbruk basnäringar och varje begränsning leder till krympande befolkning och svagare serviceunderlag i bygderna. Men även tätorterna är beroende av att jordbruksproduktionen upprätthålls för att livsmedelsindustrins kapacitet och sysselsättningsmöjligheter skall utnyttjas. En minst oförändrad jordbruksproduktion är även betydelsefull för transportsektorn och för alla företag som levererar produkter till jordbruket.

När det gäller att upprätthålla jordbruksproduktionen i Västernorrland är regeringens förslag i budgetpropositionen om minskning av subventionen av priset på konsumtionsmjölk med 40 öre per liter ett hot. Det beräknas nämligen att konsumtionen av mjölk kommer att sjunka med ca fem procent som följd av prishöjningar på konsumtionsmjölken, vilket skulle få kännbara konsekvenser för mjölkproducenterna och efter hand leda till en begränsning av mjölkproduktionen eftersom den måste anpassas till efterfrågan. På grund av att mjölkproduktionen utgör tyngdpunkten i det västernorrländska jordbruket är ett avvisande av detta regeringsförslag betydelsefullt inte enbart för jordbrukarna och barnfamiljerna utan även ur hela länets synpunkt.

Även av miljömässiga och beredskapspolitiska skäl är det av största betydelse att minst nuvarande omfattning på jordbruket bibehålls.

Tjernobyolyckan drabbade Västernorrland – och därmed länets jordbrukare – hårdare än de flesta andra områden i vårt land. Det är av största betydelse att jordbrukarna kompenseras för förlusterna samt att olika åtgärder, t. ex. kalkning, stöds för att begränsa effekterna av nedfallet.

En förutsättning för att på sikt uppehålla jordbruksproduktionen är lönsamhet för den enskilde jordbrukaren.

Det särskilda prisstödet till jordbruket i norra Sverige skall kompensera detta områdes jordbruk för de merkostnader och svagare odlingsbetingelser detta har jämfört med jordbruket i mellersta Sverige.

Tack vare att samtliga övriga partier i fjol gick emot regeringens förslag om allt för liten uppräknings av Norrlandsstödet kom det att för innevarande budgetår räknas upp till 510 milj. kr. När nu regeringen i enlighet med riksdagens uttalande i våras utarbetar ett åtgärdsprogram för jordbruket i Norrland är det enligt vår mening synnerligen viktigt att påpeka att programmet måste få ett sådant innehåll att det ger trygghet för jordbrukarna, ökade möjligheter för att utnyttja förutsättningarna för jordbruksproduktion samt utvecklingsmöjligheter för växtodling. Dessutom måste stödet få en sådan nivå att jordbrukarfamiljerna får en skälig ekonomi så att man vågar satsa på en framtid som jordbrukare. Med hänsyn till jordbruksnäringens betydelse för Västernorrland vill vi i detta sammanhang ta upp frågor kring det av riksdagen beställda åtgärdsprogrammet. Vad som här anförts bör ges regeringen till känna.

Bättre vägstandard behövs i Västernorrland

På grund av geologiska och topografiska förhållanden är byggande och underhåll av vägar problematiskt och extra dyrt i Västernorrlands län. Tyvärr har inte länet tilldelats anslag i sådan omfattning att det kunnat få en vägstandard jämförbar med övriga landet, trots att utöver ordinarie väganlag även AMS-medel i viss utsträckning utgått för vägbyggande.

Vad gäller vägar och vägstandard i Västernorrlands län jämfört med övriga län visar statistiken att länet är missgynnat. Andelen belagda vägar är i Västernorrland klart lägre än genomsnittet. Även vägnätets bärighet är klart sämre i Västernorrland än i övriga landet. Vissa viktiga vägar har en synnerligen låg standard och åtskilliga broar är i stort behov av upprustning eller ombyggnad för att transporter skall kunna ske på tillfredsställande sätt och inte utgöra allvarliga hinder för både näringsliv och privatpersoner.

Betydande satsningar på Västernorrlands vägar och broar fordras alltså. Av väganlagen – oberoende av om det gäller ordinarie väganlag eller vägbyggande med AMS-medel eller från den i budgetpropositionen föreslagna nya anslagsposten B 9 "särskilda bärighetshöjande åtgärder" – måste Västernorrland tilldelas erforderlig andel för att detta län efter många års väntan efter hand skall få en vägstandard motsvarande övriga landets. Ett bifall till kravet i centerpartiets partimotion om trafikpolitiken om ett i förhållande till regeringens förslag med 200 milj. kr. höjt anslag till "särskilda bärighetshöjande åtgärder" skulle vara synnerligen betydelsefullt för att Västernorrlands behov skall bli tillgodosedda.

Ett väl utbyggt och fungerande vägnät är viktigt inte minst för länets skogsbruk och skogsindustri. Ett tillfredsställande vägnät är över huvud taget en förutsättning för sysselsättning, boende och service i olika delar av länet och därmed för den inomregionala balansen.

Med hänsyn till såväl Västernorrlands regionalpolitiska problem som den

stora bristen på sysselsättning är en ökad satsning på vägbyggande i länet väl motiverad.

Redan 1979 begärdes i en centermotion att riksdagen skulle uttala sig för att Västernorrland skulle tilldelas en andel av väganlagen som motsvarade länets speciella behov för att nå en med övriga landet ungefär likartad vägstandard. Trafikutskottet uttalade då att man utgick från att sådana hänsynstaganden gjordes vid fördelning av anslagen.

Eftersom vägstandarden jämfört med övriga landet alltjämt var klart sämre väcktes 1985 en motsvarande centermotion (1984/85:2775) vilken dock avsågs av riksdagen (TU 1984/85:13).

I länsstyrelsens i Västernorrlands län yttrande 1986 till statens vägverk om principiella synpunkter om vilken inriktning den statliga väghållningen bör ha under perioden 1988—1997 framhöll länsstyrelsen bl. a. följande.

Vägverkets resursallokering har sin teoretiska grund i den nationalekonomiska välfärdsteorin. Svagheten med välfärdsteorin är att den inte beaktar fördelningsaspekter. När de samhällsekonomiska effekterna av en väginvestering skall bedömas måste en korrigering av kalkylen ske. De samhällsekonomiska effekterna av en investering ur en regions perspektiv skiljer sig ofta från den nationella effekten. I vägverkets kalkyler kvantifieras inte de geografiska fördelningseffekterna utan markeras i den mån de finns med som + eller - tecken. För ett län som Västernorrland med sina svåra förutsättningar för vägbyggande och sitt i förhållande till andra län avsevärt sämre utgångsläge i fråga om befintligt vägkapital är denna fördelningsmetod särskilt dramatisk.

Vi finner dessa synpunkter mycket värdefulla och beaktansvärda och att de regionalpolitiska värderingarna bör tillmätas mycket större betydelse än hittills vid fördelning av väganlag. Ett riksdagsuttalande härom och att Västernorrland måste få erforderlig del av väganlagen ser vi som nödvändigt.

Ökade resurser för Svensk arkivinformation i Ramsele (SVAR)

I budgetpropositionen (bil. 10 punkt F28) ingår inom ramen för anslag till riksbiblioteket och länsarkiven även anslag till Svensk arkivinformation i Ramsele (SVAR) på 984 000 kr.

Verksamheten i Ramsele permanentades 1984 genom sammanläggning av svensk arkivinformation och registreringsbasen på samma plats. Antalet sysselsatta vid de två arbetsplatserna var vid sammanläggningen närmare 50 personer.

Vissa förhoppningar knöts till regeringens beslut om permanentning, även om det var utsagt, att antalet anställda skulle stabiliseras på en lägre nivå än tidigare. Kommunen (Sollefteå) liksom länsstyrelsen har också tagit sin ansvarsdel för verksamheten i Ramsele, dels genom direkta anslag, dels genom subventioner av lokalhyran. Tyvärr måste vi nu konstatera att regeringen inte hittills har tagit på sig tillräckligt ansvar. Vid senaste årsskifte fanns endast drygt 30 personer sysselsatta vid SVAR.

SVAR måste enligt vår mening få en tryggare existens än hittills eftersom situationen och verksamhetens konstruktion i annat fall kan bli ohållbar i längden.

1984 hemställde länsstyrelsen hos regeringen om att SVAR skulle ges ytterligare fasta resurser. Anledningen till detta var bl. a. att sysselsättningen inte hade utvecklats enligt den av regeringen antagna planen och att den kommersiella inriktningen inte skulle kunna utvecklas på grund av medelsbrist.

Varken denna eller senare framställningar och inte heller motioner i riksdagen har ännu lett till att SVAR får de erforderliga resurserna.

En rikstäckning av kyrkoboksmaterialet är väsentligt för SVAR:s kommersiella och sysselsättningsmässiga utveckling. En möjlighet för regeringen att medverka i SVAR:s uppbyggnad vore därför att anslå medel för optimal konvertering av kyrkoboksfilm till mikrokort.

Ytterligare ett sätt för regeringen att bidra konstruktivt till verksamheten är att medverka till att SVAR får den i propositionen "Om litteratur och folkbibliotek" (prop. 1984/85:141) antydda centrala funktionen beträffande folkbibliotekens fjärrlånesystem av genealogiskt arkivmaterial och då på ett sådant sätt att verksamheten i detta avseende tillförsäkras en finansiell grund.

Med hänsyn dels till vikten av sysselsättning i denna glesbygd, dels till de viktiga funktioner SVAR har att fylla måste staten enligt vår mening satsa mer på SVAR. Den eftersträfvade och möjliga kommersiella inriktningen av verksamheten och utvecklingsmöjligheterna bör inte få hindras eller begränsas av brist på statliga satsningar för denna regionalpolitiskt och kulturhistoriskt så viktiga verksamhet.

Riksdagen bör därför genom ett uttalande fastslå vikten av att regeringen vidtar erforderliga åtgärder för att positivt påverka verksamhetens utveckling i SVAR. Den i budgetpropositionen föreslagna förstärkningen av ledningsfunktionen är välkommen, men bör endast ses som ett steg på vägen mot ökade satsningar där.

Bättre utnyttjande av industricentrum i Ånge

Stora förhoppningar knöts under 1970-talet till de industricentrum som byggdes upp, bl. a. i Ånge. Industricentrum där har tyvärr ej kommit att utnyttjas i den utsträckning som varit önskvärd både ur regionalpolitisk synpunkt och för att finansiera anläggningen. I Ånge är endast ca 25% av lokalerna för närvarande uthyrda. Eftersom Ånge kommun, som är den minsta i Västernorrland, har särskilda behov av att behålla nuvarande och få nya arbetstillfällen borde speciella insatser prövas för att uppnå ett bättre utnyttjande av industricentrums lokaler. Så t. ex. kan hyreskostnaderna behöva omprövas liksom vilka typer av företag man bör erbjuda lokaler. Förhållandena har ändrats sedan 1970-talet vad gäller verksamheter och lokalbehov. Det kan därför även behöva övervägas om omdispositioner behövs för att industricentrum i Ånge skall kunna bidra till den positiva utvecklingen, som man hoppades på, då det efter bl. a. centerkrav i riksdagen uppfördes där.

Säkra framtiden för servicekontoret i Ånge

Mot. 1986/87
A491

Sedan 1983 upprätthåller länsstyrelsen i Västernorrland ett servicekontor i Ånge. Kontorets uppgifter är bl. a. att bedriva uppsökande och initierande verksamhet inom Ånge kommun och angränsande delar av Sundsvalls kommun samt att fungera som förmedlande länk mellan företag och enskilda personer i området och länsstyrelsens regionalekonomiska enhet. Kontoret ses som en mycket viktig satsning för denna glesbygd i länet och kan ge service av olika slag åt småföretagare. Servicekontoret är en form av regional utlokalisering och bidrar till att myndigheten kommer närmare människorna och ökar förutsättningar för att denna hårt drabbade del av länet skall kunna få en positiv utveckling.

Verksamheten har finansierats dels med länsplaneringsmedel, dels genom tjänstledighet för befattningshavare vid enheten. Det är viktigt att verksamheten permanentas och att den kan breddas. Länsstyrelsen har anhållit om medel för fasta tjänster vid servicekontoret för att säkra dessa framtid, men tyvärr godtas inte detta krav i budgetpropositionen (bil. 15).

Med hänsyn till servicekontorets stora betydelse för utvecklingen i denna del av länet och för att utveckla det som kan ses som en försöksverksamhet med regional decentralisering av länsstyrelsefunktioner bör enligt vår mening riksdagen anslå av länsstyrelsen begärda medel för att säkra servicekontorets framtid.

Forskningsprojekt för rehabilitering av fiskevatten

I Västernorrlands län har efter Tjernobylyolyckan uppmätts cesiumhalter i fisk på 3 000–20 000 Bq. All fiskevård i sötvatten har i vissa områden slagits ut. Det känns meningslöst att fiska, då så höga halter föreligger. Det märks också hos fiskeristyrelsen där nästan inga prover längre lämnas in. Styrelserna i fiskevårdsområdena slutar att engagera sig. Man har kapitulerat. Problemet är för stort. Det kommer att bli stora svårigheter med att nystarta fiskevården inom de drabbade områdena. Ett viktigt forskningsprojekt är hur vi kan rehabilitera våra viktigaste fiskesjöar. Det gäller att engagera fiskevårdare i rehabiliteringen och det kräver statligt engagemang och statlig ledning.

I Härnösands kommun finns ett av fiskeristyrelsens sex utredningskontor. Dess arbetsområde omfattar ca 4/5 av det nedfallsdrabbade området. I området ingår Uppsala, Gävleborgs, Jämtlands och Västernorrlands län. Inom området finns en skala av olika typer av sjöar från den renaste fjällsjö till sjöar med höga näringshalter. Utredningsavdelningens tre biologer skulle kunna utgöra en lämplig ledningsgrupp för ett ovan beskrivet rehabiliteringsprojekt. Därtill behövs en fält- och biologeresurs på minst två personer. Nämnas kan att naturvårdsenheten vid länsstyrelsen i Västernorrlands län ingår i ett forskningsprojekt som gäller rehabilitering av fiskevatten utifrån försurning och för höga halter av kvicksilver, varför förutsättningar för en viss samordning bör kunna föreligga. Vi föreslår därför att erforderliga medel för personella liksom materiella resurser avsätts för ovannämnda projekt.

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om vikten av att överföra ytterligare uppgifter till de statliga verk och myndigheter som är lokaliserade till Västernorrlands län,

2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om att vid ny- och omlokaliseringar av statlig verksamhet beakta Västernorrlands läns speciella behov av arbetstillfällen och vidgad arbetsmarknad,

[att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om åtgärder för jordbruket i bl. a. Västernorrlands län,¹⁾

[att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om regionalpolitiska hänsynstaganden och beaktande av Västernorrlands läns speciella behov och förhållanden vid fördelning av väganlag,²⁾

[att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om åtgärder för en positiv utveckling av verksamheten vid Svensk arkivinformation i Ramsele (SVAR).³⁾

3. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om åtgärder för ökat utnyttjande av industricentrums lokaler i Ånge,

[att riksdagen inom ramen för anslaget *E i Länsstyrelserna* anvisar medel för servicekontorets i Ånge verksamhet,⁴⁾

[att riksdagen anslår erforderliga medel för rehabilitering av försurnings- och kvicksilverdrabbade fiskevatten i Västernorrlands län.¹⁾

Stockholm den 27 januari 1987

Martin Olsson (c)

Görel Thurdin (c)

¹ 1986/87: Jo274.

² 1986/87: T360.

³ 1986/87: Kr314.

⁴ 1986/87: Bo314.